

Ann-Christin Karlén Gramming blev Årets informationsspecialist. Här följer det tacktal hon höll när hon tog emot priset vid SFIS årsmöte i början av juni.

Show me the money

”Det är väldigt roligt att vara här som den första att ta emot utnämningen till Årets informationsspecialist. När Margareta Nelke ringde blev jag mycket överraskad och jag känner mig väldigt hedrad av att ha blivit nominerad av en TLS/SFIS veteran som Ingrid Alexandersson, som även är hedersmedlem i SFIS Väst.

Även min arbetsgivare har uppmärksammat utnämningen! Jag har blivit intervjuad inför en artikel på vårt intranät och även fått möjlighet att hålla i ett seminarium om mikroblogger – ett helt nytt område för de allra flesta av mina kollegor.

Jag har arbetat på advokatfirman Vinge i Göteborg sedan 2001. När jag funderade över

vad jag skulle tala om här funderade jag mycket över det här med att vara ”en viktig beståndsdel i en organisations verksamhet”. Visserligen får jag och min bibliotekariekollega beröm och våra kunder verkar för det mesta nöjda med vårt arbete, men kan man mäta vår värde mer konkret?

Jag gick helt enkelt runt och bad mina kollegor beskriva situationer och ärenden där mina tjänster hade varit ”nyttiga” och i slutändan gagnat organisationen. Det visade sig vara svårt att mäta värdet av enskilda upplysningar, även om alla framhöll vilken tillgång vi var, hur bra det var med vårt stora fysiska bibliotek och även vårt digitala bibliotek. Men jag fick i alla fall höra ett bra exempel. I det här fallet rörde det sig om ett internationellt skiljeförfarande, dvs. ett avgörande av en rättslig tvist genom skiljemän i stället för domstol. Motparten var ett nederländskt byggbolag medan vi företrädde ett stor svenskt industriföretag. Det rörde sig om ett ekonomiskt krav på 80 miljoner svenska kronor som bestod av 35 olika krav – små detaljer i fokus – sammanbakade. En huvudfråga rörde sig om en försenad entreprenad. Istället för att utföra ett arbete i oktober hade byggbolaget fått göra det i december. I december blåste det, vilket innebar ökade kostnader – enligt det nederländska byggbolaget. Med min hjälp kunde vi påvisa

att vindförhållandena inte var nämnvärt anorlunda – och om det hade blåst mer så hade det inte blåst så mycket mer att det motsvarade de kostnadsökningar som motparten hävdade. I slutändan ”hade vi så mycket på fötterna”, så mycket detaljer som talade till vår fördel, att det istället blev så att motparten betalade 15 miljoner till vår klient.

Hur gick jag tillväga? Jag tog reda på vem som mäter vindförhållanden i Sverige, till exempel Vägverket och SMHI. Jag kollade upp var deras mätstationer är utplacerade och vilken station som låg närmast den plast som var aktuell i det här fallet. Jag fann att SMHI:s mätstation låg förhållandevis långt bort och att det i själva verket fanns en högstadieskola i närheten som under ett antal år mätt väderdata som en del av den naturvetenskapliga undervisningen. Jag tog kontakt med alla tre parter och fick väderdata översänt. På så vis kunde vi jämföra vindförhållanden både över tiden och mellan olika platser.

Jag har en arbetsgivare som uppmuntrar kontinuerlig vidareutbildning och kontakt med kollegor. Detta är något som jag verkligen får genom mitt medlemskap i SFIS och jag är tämligen säker på att den investeringen har betalat sig många gånger om för min arbetsgivare.

Tack!”